

ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 250.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

Η ΚΟΡΗ
ΤΟΥ
ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η κόρη του φεγγαριού**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Νικόλ-Άννα Μανιάτη
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2007, 2019
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Rekha Garton/Arcangel, andreiu88/123RF
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2007-2015, 28.000 αντίτυπα
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιανουάριος 2019, 31η χιλιάδα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2642-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2643-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ

Η ΚΟΡΗ
ΤΟΥ
ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

*Στη Ναταλία, που ομόρφυνε τη ζωή μου
και τη γέμισε χαρές. Γιατί γεννήθηκε
μια νύχτα με πανσέληνο.*

1983, Καλύβια

Η πόρτα έτριξε παραπονιάρικα και άνοιξε αργά. Ο στριγκός ήχος από τους σκουριασμένους μεντεσέδες ξάφνιασε μια κουκουβάγια που κούρνιαζε στο γέρικο πεύκο στο βάθος της αυλής. Το απότομο φτερούγισμά της ήχησε αλλόκοτο στην ησυχία της νύχτας.

Στο στενό άνοιγμα διαγράφηκε μια μικροσκοπική σιλουέτα. Οι αχτίδες του καλοκαιριάτικου φεγγαριού φώτισαν αχνά την άχαρη λευκή νυχτική και στάθηκαν διστακτικές στο παράξενο χρώμα των μαλλιών. Το χλωμό τους φως έπαιξε για λίγο μαζί τους κάνοντάς τα να μοιάζουν ασημιά, σχεδόν λευκά, και ύστερα κρύφτηκαν, φοβισμένες θαρρείς, πίσω από ένα ασήμαντο συννεφάκι.

Η μικρή φιγούρα έμεινε ακίνητη στο άνοιγμα. Το κεφάλι της κινήθηκε προς τα σκοτάδια του σπιτιού ελέγχοντας και, καθησυχασμένη, άρχισε να προχωρεί αργά προς το γέρικο

πεύκο. Τα γυμνά πόδια απέφευγαν τις λακκούβες στο χώμα χωρίς προσπάθεια. Σωριάστηκε δίπλα στον ροζιασμένο κορμό, μάζεψε τα πόδια στο στήθος της και τύλιξε γύρω τους τα χέρια. Έριξε μια θλιμμένη ματιά στο φεγγάρι και το κεφάλι έγειρε κι ακούμπησε στα διπλωμένα γόνατα. Έπειτα από λίγο το απελπισμένο κλάμα γέμισε την ησυχία της νύχτας, σιγανό, πνιγμένο, γεμάτο παράπονο.

2

Ο άντρας ρούφηξε με θόρυβο την τελευταία γουλιά καφέ από το φλιτζάνι, χούφτιασε το χοντροκομμένο κομμάτι ψωμί και έσπρωξε απότομα την καρέκλα του.

«Φεύγω», γρύλισε. «Κοντά στο μεσημέρι θα 'μαι στο χωράφι στο Μεγάλο Πεύκο. Κοίτα να μου στείλεις φαΐ».

«Θα σ' το φέρω εγώ».

«Να στείλεις τη Λευκή. Δε χρειάζεται να κοπροσκυλιάζει».

Η γυναίκα δε μίλησε. Μάζεψε το φλιτζάνι και το έβαλε στον νεροχύτη.

«Χτες πέρασε ο παπάς», είπε με άχρωμη φωνή.

Ο άντρας σταμάτησε απότομα με το χέρι στο πόμολο της πόρτας.

«Και τι ήθελε πάλι;»

«Τα ίδια. Γιατί δεν πας ποτέ στην εκκλησία και γιατί δεν αφήνεις και τη Λευκή να πάει μ' εμένα και τη Μυρτώ».

«Να κοιτάζει τη δουλειά του. Στο σπίτι μου κουμάντο κάνω εγώ».

Η πόρτα βρόντηξε πίσω του και ο απόηχός της έμεινε να πλανιέται για μερικά δευτερόλεπτα στον αέρα γεμίζοντας την καρδιά της γυναίκας με φόβο. Ύστερα έπιασε να κάνει τις δουλειές του πρωινού, βουβά, πριν ξυπνήσει τα κορίτσια.

Ζύμωσε το ψωμί και άναψε τα ξύλα στον φούρνο να πυρώσει όσο να μπει η ζύμη. Ύστερα τάισε τις κότες, που ξεσήκωσαν τον κόσμο με τα κακαρίσματά τους. Μάζεψε τα αυγά στην ποδιά της και τα έβαλε στο τραπέζι σε ένα βαθύ πιάτο. Ξαναβγήκε στην πίσω αυλή κουβαλώντας αγριόχορτα που είχε μαζέψει την προηγούμενη και τα πέταξε μπροστά στη μοναδική κατσίκα που είχαν. Τάισε τα κουνέλια, σκούπισε το κοτέτσι και πότισε τον λαχανόκηπο, ύστερα ανακάτεψε τη χόβολη στον πυρωμένο πια φούρνο. Άρχισε να φουρνίζει το ψωμί. Η ώρα πήγε εννιά. Ο ήλιος είχε αρχίσει κιόλας να ζεσταίνει απειλητικά. Άλλη μια καυτή μέρα.

Στην κουζίνα μπήκε αθόρυβα ένα στρουμπουλό, καστανόμαλλο κοριτσάκι. Στα μάτια του έπαιζε ακόμα ο ύπνος. Είδε από την ανοιχτή πόρτα τη γυναίκα στην αυλή να φουρνίζει τα τελευταία καρβέλια και να στήνει προσεκτικά την πινακωτή όρθια στο πλάι.

«Μαμά;»

Η γυναίκα γύρισε απότομα και είδε το πεντάχρονο κοριτσάκι, που είχε κιόλας θρονιαστεί στην καρέκλα μπροστά στο τραπέζι. Έκλεισε τραβώντας τη συρτή μεταλλική πόρτα του φούρνου, σκούπισε βιαστικά τα χέρια της στην ποδιά της και μπήκε στην κουζίνα. Τα μάτια της κοίταξαν ερωτηματικά την πόρτα από την οποία είχε μπει η κόρη της, περιμένοντας.

«Η Λευκή;» ρώτησε μετά.

«Κοιμάται ακόμα, μαμά. Δεν μπόρεσα να την ξυπνήσω».

«Καλά, Μυρτώ μου. Άσ' τη, θα την ξυπνήσω εγώ μετά. Πλύθηκες;»

«Όχι. Πεινάω. Δεν μπορώ πρώτα να πω το γάλα μου και μετά να πλυθώ;»

«Μέχρι να πλυθείς, να ντυθείς και να με βοηθήσεις να φτιάξω το κρεβάτι σου, θα έχει γίνει και το ψωμί. Θα φχαριστηθείς καλύτερα το γάλα σου με ζεστό ψωμάκι. Πάμε απάνω».

Γκρινιάζοντας, η μικρή ακολούθησε απρόθυμα τη μητέρα της. Στο δωμάτιο που μοιραζόταν με την αδελφή της, η Λευκή ακόμα κοιμόταν. Δεν την ξύπνησαν ούτε οι κουβέντες τους, ούτε οι θόρυβοι που έκαναν μέχρι να ντυθεί η πιτσιρίκα και να φτιάξουν το κρεβάτι της. Στο μεταξύ, το άρωμα του φρεσκοψημένου ψωμιού τρύπωνε από τα ανοιχτά παράθυρα και πλημμύριζε το σπίτι.

«Μαμά, πεινάω!» διαμαρτυρήθηκε η μικρή.

«Μέχρι να ξυπνήσω τη Λευκή θα είναι έτοιμο και το ψωμί. Κατέβα εσύ και ρίξε λίγο πίτουρο στις κότες, αλλά λίγο, έτσι; Μόλις τις τάισα».

Η μικρή κατέβηκε τρέχοντας την ξύλινη σκάλα, με το προσωπάκι να φωτίζεται από χαρά για την ανέλπιστα τιμή να της εμπιστευτούν ένα τόσο σημαντικό καθήκον. Η πείνα προσωρινά ξεχάστηκε.

Η γυναίκα πλησίασε το κρεβάτι όπου ακόμα κοιμόταν το άλλο παιδί και κάθισε στην άκρη του. Έμεινε να κοιτάζει σκεφτική το κοριτσάκι. Το χέρι της απλώθηκε και ακούμπησε τα απαλά μαλλιά του παιδιού παραμερίζοντάς τα από το προσωπάκι. Τα δάχτυλά της ένωσαν την αδιόρατη υγρασία.

Καημένο μικρό, σκέφτηκε με λύπη. Πάλι έκλαιγε το βράδυ. Πώς να το βοηθήσω;

Χαίδευσε πιο τρυφερά τα μακριά μαλλιά με το παράξενο χρώμα και για άλλη μια φορά αναρωτήθηκε γιατί δεν έβρισκε τη δύναμη ο πατέρας του να το αγαπήσει. Η καρδιά της γυναίκας πλημμύρισε τρυφερότητα και αγάπη. Τα δάχτυλά της γλίστρησαν στο πρόσωπο του παιδιού και τρυφερά παραμέρισε τις υπόλοιπες τούφες που είχαν κολλήσει από τα δάκρυα στο μάγουλό της. Τις κράτησε λίγο στα δάχτυλα νιώθοντας τη μεταξένια υφή τους και για χιλιοστή φορά θαύμασε το αλλόκοτο ασημί χρώμα τους. Δεν είχε ποτέ πριν στη ζωή της ξαναδεί, ή έστω ξανακούσει, για κανέναν με τέτοιο χρώμα στα μαλλιά. Ασημιά, σχεδόν άσπρα, φωτεινά και στιλπνά, έδειχναν αφύσικα σε ένα παιδί. Ακόμα και σε γέρους όταν άσπριζαν, το χρώμα δεν ήταν τόσο ζωντανό και γεμάτο φως. Εκτός, όμως, από το ασυνήθιστο χρώμα των μαλλιών, το κοριτσάκι είχε και ασυνήθιστη για την ηλικία του εξυπνάδα και γλυκό χαρακτήρα. Ευχαρίστησε τον Θεό που ευλόγησε να ανήκει αυτό το παιδί στην οικογένειά της.

«Λευκή! Ξύπνα, κοριτσάκι μου. Μεσημέριασε».

Το κοριτσάκι αναδεδύτηκε και γύρισε πλευρό.

«Λευκή! Ξύπνα, καρδιά μου».

«Λίγο ακόμα, μαμά, σε παρακαλώ! Τσούζουν τα μάτια μου».

Ο ύπνος την είχε ξαναπάρει πριν τελειώσει την πρόταση. Η γυναίκα αναστέναξε και βγήκε ήσυχα από το δωμάτιο. Θα την άφηνε ακόμα λίγο. Άλλωστε, ο πατέρας της δεν ήταν εδώ και τα καθήκοντα που παράγγειλε να κάνει η μικρή μπορούσε να τα κάνει η ίδια. Εφόσον, βέβαια, το μεσημεριανό τού το πήγαινε η Λευκή.

Κατέβηκε και ετοίμασε το πρωινό για τη μικρή της κόρη. Όσο η μικρή καταβρόχθιζε με βουλιμία το ζεστό κομμάτι ψω-

μί με το φρέσκο βούτυρο και έπινε το γάλα της, εκείνη έπλυνε τα λαχανικά, τα τεμάχισε και ετοίμασε το ταψί με το μπριάμ. Το 'χωσε στον ζεστό ακόμα φούρνο να γίνεται και καταπιάστηκε να τελειώσει τις δουλειές του σπιτιού. Η μικρή Μυρτώ την ακολουθούσε και με σοβαρότητα προσπαθούσε να βοηθήσει στο ξεσκόνισμα και το σκούπισμα, φλυαρώντας ταυτόχρονα ασταμάτητα. Η μητέρα της, με το μυαλό αλλού, προσπαθούσε να ακολουθήσει τον ειρμό των σκέψεων του παιδιού και να βρει τις κατάλληλες απαντήσεις, πράγμα που αποδείχτηκε αρκετά εύκολο αφού το πεντάχρονο κοριτσάκι πηδούσε από το ένα θέμα στο άλλο χωρίς να περιμένει απάντηση.

Το σπίτι τους ήταν αρκετά μεγάλο και δεν έλειπε τίποτε από τις μοντέρνες ανέσεις στον εξοπλισμό του. Όπως τα περισσότερα σπίτια στο χωριό τους, ήταν φτιαγμένο για να εξυπηρετεί τις ανάγκες της αγροτικής ζωής. Ένα μεγάλο καθιστικό στο ισόγειο με χτιστό τζάκι, η μοντέρνα και ευρύχωρη κουζίνα, η αποθήκη δίπλα και το υπόστεγο για τη φρέζα, το τρακτέρ, τα γεωργικά εργαλεία και τα καυσόξυλα. Και στον όροφο τα τρία υπνοδωμάτια, που το μικρότερο το μετέτρεψαν σε αποθήκη για τα χαλιά και τις βαλίτσες, και φυσικά το μεγάλο μπάνιο.

Ο φούρνος στην πίσω αυλή ήταν κάτι που επέμενε ο άντρας της να παραμείνει. Ήθελε σπιτικό ψωμί και όχι αγοραστό από τον φούρνο του χωριού. Με εξαίρεση τις ανυπόφορα παγωμένες μέρες του χειμώνα, ο φούρνος άναβε για ψωμί ή μαγείρεμα σχεδόν κάθε πέντε μέρες. Και τα ξερόκλαδα και οι κληματσίδες για προσάναμμα ήταν ένα από τα καθήκοντα της Λευκής. Ο σωρός στο υπόστεγο δεν έπρεπε πο-

τέ να κατεβεί κάτω από το όριο. Και σήμερα έπρεπε να αναθεωθεί μια που ο φούρνος έκαψε.

«Παναγιώτα!»

Η φωνή της γειτόνισσας την έβγαλε από τις σκέψεις. Πρόβαλε στο παράθυρο και κοίταξε.

«Έλα, Κατερίνα, τι τρέχει;»

«Άργησα πολύ να σου φέρω το ταψί με το γιουβέτσι; Είναι ακόμα πυρωμένος ο φούρνος;»

«Κάτι θα γίνει. Γιατί δεν ήρθες νωρίτερα;»

«Έπρεπε να το ετοιμάσω πρώτα και δεν ήξερα ότι σήμερα θα ζύμωνες».

«Έλα, φέρ' το. Προλαβαίνεις. Καφέ ήπιες;»

Καθισμένες μπροστά στο μεγάλο ξύλινο τραπέζι της κουζίνας οι δυο γυναίκες απολάμβαναν τον καφέ τους και το μικρό διάλειμμα από τις δουλειές.

«Νωρίς δεν πύρωσες τον φούρνο; Μόλις προχτές ζύμωσες».

«Έφερε τρεις καινούργιους εργάτες για τη συγκομιδή ο Πέτρος, και το ψωμί φεύγει».

«Μαμά, να πάω να παίξω με τον Γιώργο; Βαρέθηκα».

«Μυρτώ μου, δεν τελειώσαμε τις δουλειές. Δε θέλεις να με βοηθήσεις άλλο;»

«Ασ' την, Παναγιώτα», πετάχτηκε η γειτόνισσα, «βαριέται κι αυτός μόνος του. Προκειμένου να τον κυνηγάω στις γειτονιές, καλύτερα να κάνουν το δωμάτιό του άνω κάτω για λίγο».

Η πιτσιρίκα απομακρύνθηκε χοροπηδώντας και μπήκε φωνάζοντας τον φίλο της στην αυλή του γειτονικού σπιτιού.

«Η Λευκή ακόμα κοιμάται;» ρώτησε η γειτόνισσα.

«Προσπάθησα να την ξυπνήσω, αλλά τα μάτια της δεν ανοίγουν. Ευτυχώς δεν είναι εδώ ο πατέρας της».

Η γειτόνισσα ρούφηξε άλλη μια γουλιά καφέ και κοίταξε τη φίλη της με κάποια αμηχανία.

«Χτες το βράδυ... ξέρεις... την άκουσα πάλι. Έχω ελαφρό ύπνο και το παράθυρό μου βλέπει στην αυλή σας. Ήταν πάλι καθισμένη κάτω από το δέντρο στην αυλή και έκλαιγε. Μου σπάραξε την καρδιά».

Η Παναγιώτα αναστέναξε.

«Εγώ πώς νομίζεις ότι νιώθω; Δεν ξέρω πια τι να κάνω! Το πρωί είχα αποφασίσει να το πω στον πατέρα της, μήπως μαλακώσει κάπως η καρδιά του...»

«Και;...»

«Δεν έχει και. Άρχισα να του λέω για τον παπά για να βρω αφορμή να του μιλήσω, αλλά άναψε μόλις άκουσε πως πέρασε πάλι από δω. Έφυγε αφηνιασμένος».

Οι δυο γυναίκες έμειναν κάμποση ώρα σιωπηλές, αμήχανες.

«Λες να την αφήσει φέτο να πάει στο σχολείο;» έσπασε τη σιωπή η κυρία Κατερίνα. «Πέρσι το παιδί όλες κι όλες δέκα φορές παρουσιάστηκε στην τάξη. Αμαρτία είναι να χάνει την ευκαιρία να μάθει πέντε γράμματα».

«Τι να σου πω, Κατερίνα, κάθε φορά που το ανακάλυπτε ότι την έστελνα, γινόταν θηρίο ανήμερο. Δεν μπορώ να τον βλέπω να το μαλώνει άδικα το δόλιο. Και έχει όρεξη να μάθει».

«Μου το είπε η δασκάλα. Λέει πως είναι πανέξυπνη και τα παίρνει τα γράμματα. Τρέμω κάθε φορά που έρχεται στο σπίτι μου να της κάνει μάθημα κρυφά. Μου τελείωσαν οι δικαιολογίες. Την τελευταία φορά τού είπα πως χρειάστηκα τη μικρή για να ανεβεί στο πατάρι. Δεν του άρεσε. Μου είπε ορθά κοφτά να στρώσω τον γιο μου για τέτοιες δουλειές και ν' αφή-

σω τη Λευκή ήσυχη. Λες και δεν ξέρει πως ο Γιώργος είναι μόλις πέντε χρόνων».

Η Παναγιώτα κατέβασε ντροπιασμένη το κεφάλι.

«Σου χρωστώ μεγάλη υποχρέωση, Κατερίνα μου. Και στη δασκάλα που δέχεται να κάνει κάτι τέτοιο».

«Μην το ξαναπείς! Το παιδί έχει δικαίωμα να μάθει. Φτηνά τη γλιτώσαμε τούτη τη χρονιά. Φέτο που θα πάνε και ο Γιώργος στο σχολείο και η Μυρτώ, θα είναι πιο εύκολο να δικαιολογήσω την παρουσία της δασκάλας στο σπίτι μου. Ντρεπόμουν να τη βγάξω κρυφά την κακομοίρα κάθε φορά που ήταν ο άντρας σου στο σπίτι, μην τυχόν την έπαιρνε το μάτι του και καταλάβαινε τι συνέβαινε».

«Τι χρωστάει κι αυτή! Άλλη στη θέση της δε θα το έκανε με τίποτα».

«Μην το λες! Το έχει πάρει προσωπικά. Η Λευκή έχει, λέει, πολλές δυνατότητες και το θεωρεί πρόκληση να τη μαθαίνει κρυφά. Άλλωστε, κι εσύ δεν την αφήνεις έτσι. Πότε φρέσκα αυγά, πότε λαχανικά από τον κήπο, κανένα κουνέλι, ε, την αποζημιώνεις».

«Μόνο η συγχωρεμένη η γιαγιά του θα μπορούσε να του αλλάξει μυαλά. Αλλά πέθανε όταν η Λευκή ήταν πολύ μικρή. Πού να ξερε κι αυτή η δόλια πως ο εγγονός της θα κρατούσε το παιδί του αποκλεισμένο από τον κόσμο!»

«Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί το κάνει αυτό, Παναγιώτα. Δεν έχει μέσα του καρδιά;»

«Δεν ξέρω, δεν μπορώ να τον καταλάβω. Δε μιλιέται, τον ξέρεις да. Με τη Μυρτώ όμως είναι διαφορετικός. Βλέπεις, του μοιάζει... Με τη Λευκή... είναι σαν να τη μισεί, σαν να ντρέπεται γι' αυτή... Λες και δεν είναι παιδί του. Αν η γερό-

ντισσα δε μου το δήλωνε κατηγορηματικά ότι είναι δικό του το παιδί, θα αμφέβαλλα κι εγώ έτσι που του φέρεται».

«Όλο το χωριό το ξέρει πως το παιδί είναι δικό του, τα μαλλιά βλέπεις...»

«Ναι, τα μαλλιά... Όλοι μού το λένε, μα κανένας δε βρέθηκε να μου εξηγήσει. Τι σχέση έχουν τα μαλλιά του παιδιού με τα κατάμαυρα δικά του; Τι ξέρει το χωριό, Κατερίνα; Τι είναι αυτό που όλοι ξέρουν και κανένας δεν το λέει καθαρά; Δεν πρέπει κι εγώ να μάθω κάποτε;»

Η γειτόνισσα λούφαξε. Κοίταξε με αγωνία προς τον φούρνο και έκανε να σηκωθεί. Η Παναγιώτα τη σταμάτησε.

«Άσ' το φαΐ! Δεν είναι ακόμα έτοιμο, ξέρω εγώ. Πες μου σε παρακαλώ τι ξέρεις εσύ και όλοι στο χωριό;» Η φωνή της γυναίκας ήταν σπαρακτική, γεμάτη αγωνία. «Πρέπει να ξέρω, για μένα και τη Μυρτώ! Κι αυτή παιδί του είναι. Γιατί δεν κληρονόμησε κι αυτή αυτό το παράξενο χρώμα μαλλιών; Τι κρύβεται πίσω απ' αυτό το χαρακτηριστικό που μόνο η Λευκή το έχει πάρει και έχει γίνει αιτία να τη μισεί ο ίδιος της ο πατέρας; Σε παρακαλώ, Κατερίνα, μη με κρατάτε άλλο στην άγνοια!»

Η γειτόνισσα έσπρωξε πίσω την καρέκλα και έκανε να σηκωθεί, μα η φωνή της Παναγιώτας τη σταμάτησε.

«Όταν ο άντρας μου με παντρεύτηκε και με έφερε στο χωριό σας, η γερόντισσα ήταν εδώ μαζί του. Είχε έρθει από τη Λάρισα, όπου έμενε με την οικογένεια της κόρης της χρόνια, μόνο και μόνο για να φροντίζει το μικρό, έτσι μου είχε πει. Η Λευκή ήταν τότε πέντε μηνών, ήσυχο μωρό και όμορφο. Μπήκε στην καρδιά μου και την αγάπησα αμέσως σαν δικό μου παιδί. Όταν σιγουρεύτηκε πως το μωρό θα το φρόντιζα σαν δικό μου, ετοιμάστηκε να φύγει. Την πρόλαβε ο χειμώνας. Μετά έμεινα έγκυος

στη Μυρτώ. Η γριά έμεινε και περίμενε να γεννήσω. Δεν ήξερα το γιατί, αλλά εκτίμησα τότε την προθυμία της να μου σταθεί. Έβλεπα, όμως, καμιά φορά την αγωνία στο γέρικο πρόσωπό της και όσο η ώρα της γέννας πλησίαζε, καταλάβαινα πως κάτι ήθελε να μου πει. Ποτέ δε μου είπε. Όταν η μαμή τής έδειξε το μωρό μου, σταυροκοπήθηκε και την άκουσα μέσα στη χαύνωσή μου να λέει: “Δόξα τω Θεώ, κορίτσι είναι!” Έμεινε ακόμα έναν χρόνο εδώ, θυμάσαι, μετά γύρισε στη Λάρισα και την επόμενη χρονιά μάθαμε πως πέθανε. Τι ήθελε να μου πει, Κατερίνα; Τι ήταν αυτό που ποτέ δεν έμαθα; Γιατί κανένας δε μιλάει;»

Η γειτόνισσα την κοίταζε λυπημένη.

«Παναγιώτα, όσες φορές με έχεις ρωτήσει, το ίδιο σου έχω πει. Δεν ξέρω. Σαν και σένα, ήρθα νύφη από άλλο χωριό. Η γερόντισσα ήταν εδώ και φρόντιζε τον άντρα σου και το μωρό. Μου είπαν πως η μάνα του μωρού είχε πεθάνει, πως ο πατέρας δεν μπορούσε να τα βγάλει πέρα και πως η ίδια είχε έρθει για να βοηθήσει. Έπειτα από μερικούς μήνες ήρθες εσύ νύφη και ανέλαβες τα πάντα. Για κάμποσο καιρό νόμιζα πως το μωρό έμοιαζε στη μάνα του, πως τα μαλλιά τα κληρονόμησε απ’ αυτήν. Σαν έμεινες έγκυος, όλο το χωριό περίμενε να γεννήσεις. Τότε ήταν που, γεμάτη περιέργεια, ρώτησα τον άντρα μου να μου πει γιατί νοιάζονταν όλοι. Περίμεναν να δουν αν και το δεύτερο παιδί θα είχε το ίδιο χρώμα μαλλιών. Τότε έμαθα κι εγώ πως δεν ήταν της μάνας χαρακτηριστικό αλλά του πατέρα. Περισσότερα δεν ξέρω ούτε εγώ. Και για να σου πω και την πικρή αλήθεια, νομίζω ότι και το χωριό δεν ξέρει πια λεπτομέρειες, πάει τόσο πίσω στον χρόνο. Δε θυμούνται πια. Μη βασανίζεσαι, λοιπόν».

«Η μάνα, Κατερίνα, πώς πέθανε; Ξέρεις;»

«Μάλλον στη γέννα, έτσι μου είπε ο άντρας μου».

«Ντόπια ήταν;»

«Όχι, αλλά ήταν σπουδαγμένη. Δασκάλα εδώ, στο χωριό μας. Γνωρίστηκαν και αγαπήθηκαν με τον Πέτρο. Ήταν κοντά τέσσερα χρόνια παντρεμένοι πριν μείνει έγκυος στη Λευκή. Ύστερα... έγιναν αυτά που έγιναν».

«Η Λευκή... λες να ξέρει για τη μάνα της; Πάντα με βασάνιζε αυτό».

«Ήταν βρέφος, Παναγιώτα. Εσύ τη μεγάλωσες, εσένα έχει για μάνα».

«Κι αν της το είπε κάποιος; Κάποιο παιδί; Γιατί κλαίει τα βράδια; Γιατί σηκώνεται μέσα στη νύχτα και κλαίει; Πώς να τη βοηθήσω;»

«Κανένας δεν ανοίγει το στόμα του να μιλήσει γι' αυτό και το ξέρεις. Και τα συνομήλικά της δεν ξέρουν τίποτα. Το παιδάκι απλά νιώθει την έχθρητα του πατέρα και βασανίζεται η ψυχή του. Εσύ κάνε αυτό που κάνεις πάντα. Αγάπα την και δείχνε τής το. Το έχει ανάγκη».

Οι δυο γυναίκες σηκώθηκαν ταυτόχρονα και προχώρησαν προς τον φούρνο. Οι μυρωδιές από τα φαγητά σκόρπιζαν στην ατμόσφαιρα και πλανιόνταν στον ακίνητο αέρα. Η ζέστη ξεχύθηκε καταπάνω τους μόλις βγήκαν από τη δροσερή κουζίνα και η ανάσα τους πιάστηκε.

«Πρέπει να ξυπνήσω τη Λευκή», μουρμούρισε αφηρημένα η Παναγιώτα καθώς ξεφούρνιζε το ταψί με το γιουβέτσι και το έδινε στην Κατερίνα. «Πρέπει να πάμε για ξύλα».

«Να φορέσετε τα ψάθινα γιατί ο ήλιος θα σας ψήσει. Και η Λευκή να προσέχει έτσι ανοιχτόχρωμη που είναι. Τη Μυρτώ θα την κρατήσω εγώ, στο σπίτι μου».

Η Κατερίνα έφυγε βιαστικά κουβαλώντας το ταψί με το γιουβέτσι και τις τύψεις που την έπνιξαν πάλι, όπως κάθε φορά που η φιλενάδα της τη ρωτούσε για το θέμα αυτό. Μα δεν μπορούσε να της πει την αλήθεια όπως της την είχαν πει ο άντρας της και η πεθερά της. Την είχαν ορκίσει στη ζωή του γιου της.

*Ένα παράξενο παιχνίδι κληρονομικότητας
διαλύει μια οικογένεια, με ολέθριες συνέπειες.*

Η Λευκή, το αθώο θύμα των ξεχασμένων στην οικογένεια γονιδίων, ζει μια ζωή χωρίς στοργή και αγάπη από τον πατέρα της, ώσπου ένα απόγευμα άθελά της μαθαίνει μια τρομερή αλήθεια. Συγκλονισμένη από το οικογενειακό μυστικό, το ίδιο βράδυ εγκαταλείπει το μικρό χωριό και την ασφάλεια του σπιτιού της, επιχειρώντας να ξεφύγει από τη μοίρα της.

Το κοριτσάκι, νιώθοντας το ασυνήθιστο κληρονομικό χαρακτηριστικό να τη βαραίνει, επιχειρεί να δώσει τέλος στην ύπαρξή της στα νερά της θάλασσας. Σώζεται από ένα ζευγάρι τουριστών, που την παίρνουν μαζί τους, και η ζωή της πια αλλάζει ολοκληρωτικά.

Χρόνια αργότερα, επαγγελματικές υποχρεώσεις τη φέρνουν στην Ελλάδα. Οι αναμνήσεις της παιδικής της ηλικίας ζυπνούν, και η Λευκή αποφασίζει να σηκώσει το πέπλο μυστηρίου που καλύπτει τη γέννησή της. Οι αποκαλύψεις σοκάρουν και πονάνε.

Υπάρχουν όμως ερωτήματα που αιχμά τη βασανίζουν, και τις απαντήσεις μπορεί να τις δώσει μόνο ο πατέρας της, από τον οποίο το έσπασε στα δώδεκά της. Ο παιδικός φόβος ξαναγυρίζει, αλλά η επιθυμία να μάθει είναι εντονότερη.

Άραγε θα βρει τη δύναμη, έπειτα από τόσα τραγικά γεγονότα που άλλαξαν τρεις ζωές, να τον συγχωρήσει; Ή μήπως η ώρα της συγγνώμης δε θα φτάσει ποτέ;

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 21505